

31984L0005

11.1.1984

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 8/17

A DOUA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI
din 30 decembrie 1983
privind apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele
produse de autovehicule

(84/5/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

obligății de asigurare; întrucât aceste diferențe au un efect direct asupra instituirii și funcționării pieței comune;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 100,

întrucât se justifică în special extinderea obligației ca asigurarea să includă răspunderea ca rezultat al distrugerii proprietății;

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

întrucât valorile de la care asigurarea este obligatorie trebuie să permită, în orice împrejurare, garantarea unei despăgubiri suficiente a victimelor, oricare ar fi statul membru în care s-a produs accidentul;

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât, prin Directiva 72/166/CEE ⁽⁴⁾, modificată prin Directiva 72/430/CEE ⁽⁵⁾, Consiliul a inițiat apropierea legislațiilor statelor membre privind asigurarea de răspundere civilă pentru pagubele produse de autovehicule și controlul obligației de a asigura această răspundere;

întrucât sunt necesare dispoziții care să prevadă că un organism va garanta că victima nu rămâne nedespăgubită, în cazul în care vehiculul care a provocat accidentul nu este asigurat sau nu este identificat; întrucât, fără a modifica dispozițiile aplicate de către statele membre în ceea ce privește caracterul subsidiar sau ne-subsidiar al compensației plătite de acest organism, precum și normele aplicabile privind subrogarea, este important să se prevadă că victima unui asemenea accident se poate adresa direct acestui organism, ca un prim punct de contact; întrucât, pe de altă parte, trebuie să se dea statelor membre posibilitatea de a aplica anumite excluderi limitate în ceea ce privește plata despăgubirii de către acest organism și să se prevadă, în cazul pagubelor materiale provocate de un vehicul neidentificat, având în vedere riscurile de fraudă, că despăgubirea unor astfel de pagube poate fi limitată sau exclusă;

întrucât, există în continuare, cu toate acestea, mari deosebiri între legislațiile diverselor state membre privind extinderea acestei

întrucât este în interesul victimelor ca efectele anumitor clauze de excludere să fie limitate la relațiile între asigurător și persoana care poartă răspunderea pentru accident; întrucât, în cazul vehiculelor furate sau obținute prin violență, statele membre pot prevedea, cu toate acestea, că organismul sus-menționat va interveni pentru a despăgubi victima;

⁽¹⁾ JO C 214, 21.8.1980, p. 9 și JO C 78, 30.3.1982, p. 17.

⁽²⁾ JO C 287, 9.11.1981, p. 44.

⁽³⁾ JO C 138, 9.6.1981, p. 15.

⁽⁴⁾ JO L 103, 2.5.1972, p. 2.

⁽⁵⁾ JO L 291, 28.12.1972, p. 162.

întrucât, pentru a ușura sarcina financiară pe care o suportă acest organism, statele membre pot prevedea aplicarea anumitor francize atunci când acesta oferă despăgubiri pentru pagubele materiale provocate de vehiculele neasigurate sau, după caz, furate sau obținute prin violență;

întrucât trebuie să se acorde membrilor familiei asiguratului, conducătorului auto sau oricărei alte persoane care poartă răspunderea, o protecție comparabilă cu cea de care beneficiază alți terți, în orice caz în ceea ce privește vătămarea corporală;

întrucât desființarea controlului asupra asigurării este condiționată de acordarea, de către oficiul național de asigurări din țara gazdă, a unei garanții de despăgubire a pagubelor provocate de vehiculele aflate de obicei într-un alt stat membru; întrucât, pentru a stabili dacă un vehicul se află de obicei într-un stat membru dat, criteriul cel mai simplu rămâne placa de înmatriculare a acestui stat; întrucât, în consecință, trebuie modificat în acest sens articolul 1 alineatul (4) prima liniuță din Directiva 72/166/CEE;

întrucât, ținând seama de situația inițială în unele state membre în ceea ce privește, pe de o parte, sumele minime și, pe de altă parte, acoperirea și francizele aplicabile de către organismul susmenționat în domeniul despăgubirii materiale, trebuie stabilite măsuri tranzitorii referitoare la aplicarea treptată în aceste state membre a dispozițiilor din prezenta directivă referitoare la sumele minime și compensarea pagubelor materiale de către acest organism,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Asigurarea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 72/166/CEE acoperă obligatoriu pagubele materiale și vătămarea corporală.

(2) Fără a aduce atingere garanțiilor superioare pe care statele membre le pot stabili, fiecare stat membru trebuie să impună ca valorile pentru care această asigurare este obligatorie să se ridice la minimum:

- 350 000 ECU pentru vătămare corporală, atunci când nu există decât o singură victimă; atunci când există mai multe victime în cazul unei singure cereri de despăgubire, această valoare se înmulțește cu numărul victimelor;
- 100 000 ECU pentru pagube materiale pentru fiecare cerere de despăgubire, indiferent de numărul victimelor.

Statele membre pot prevedea, în locul valorilor minime precedente, o sumă minimă de 500 000 ECU pentru vătămare corporală în cazul în care există mai multe victime la o singură

cerere de despăgubire sau, în caz de vătămare corporală și pagube materiale, o sumă globală de minimum 600 000 ECU pentru fiecare cerere de despăgubire, oricare ar fi numărul victimelor sau natura pagubelor.

(3) În sensul prezentei directive, ECU reprezintă unitatea de cont definită la articolul 1 din Regulamentul (CEE) nr. 3180/78 ⁽¹⁾. Valoarea de schimb în moneda națională, care se ia în considerare pe perioade succesive de patru ani, începând cu 1 ianuarie din primul an al fiecărei perioade, este cea din ultima zi a lunii septembrie anterioare, pentru care sunt disponibile valorile de schimb ale ECU în toate monedele Comunității. Prima perioadă începe la 1 ianuarie 1984.

(4) Fiecare stat membru înființează sau autorizează un organism a cărui misiune este de a compensa, cel puțin în limitele obligației de asigurare, pagubele materiale sau corporale provocate de un vehicul neidentificat sau pentru care nu a fost îndeplinită obligația de asigurare prevăzută la alineatul (1). Această dispoziție nu aduce atingere dreptului statelor membre de a considera compensarea plătită de acest organism ca având un caracter subsidiar sau nu, și nici dreptului de a adopta dispoziții pentru rezolvarea cererilor de despăgubire între organismul respectiv și persoana sau persoanele care poartă răspunderea pentru accident și alți asigurători sau organisme de asigurări sociale care trebuie să despăgubească victima pentru același accident.

Victima se poate în orice caz adresa direct organismului care, pe baza informațiilor furnizate de către victimă la cererea sa, este obligat să-i dea un răspuns motivat cu privire la plata oricărei despăgubiri.

Cu toate acestea, statele membre pot exclude de la plata despăgubirii de către acest organism persoanele care s-au îmbarcat voluntar în vehiculul care a provocat dauna, atunci când organismul poate dovedi că acestea știau că vehiculul nu este asigurat.

Statele membre pot limita sau exclude plata compensației de către acest organism în cazul unor pagube materiale provocate de un vehicul neidentificat.

Acestea pot autoriza, de asemenea, în cazul unor pagube materiale provocate de un vehicul neasigurat, o franciză care să nu depășească 500 ECU, care să fie suportată de către victimă.

În același timp, fiecare stat membru aplică propriile acte cu putere de lege și acte administrative cu privire la plata compensației de către un astfel de organism, fără a aduce atingere oricărei alte practici ce este mai favorabilă victimelor.

⁽¹⁾ JO L 379, 30.12.1978, p. 1.

Articolul 2

(1) Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru ca orice dispoziție legală sau clauză contractuală conținută într-o poliță de asigurare, eliberată în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din Directiva 72/166/CEE, care exclude de la asigurare cazurile în care vehiculele sunt utilizate sau conduse de către:

— persoane care nu sunt autorizate în mod explicit sau implicit,

sau

— persoane care nu sunt titularele unui permis care să le dea dreptul să conducă vehiculul respectiv,

sau

— persoane care nu respectă obligațiile legale de ordin tehnic cu privire la starea și siguranța vehiculului respectiv,

să fie considerată, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 72/166/CEE, fără efect în ceea ce privește pretențiile unor terți care au fost victime ale unui accident.

Cu toate acestea, dispoziția sau clauza prevăzută la prima liniuță poate fi invocată împotriva unor persoane care s-au îmbarcat voluntar în vehiculul care a provocat dauna, în cazul în care asigurătorul poate dovedi că acestea știau că vehiculul este furat.

Statele membre au posibilitatea, pentru accidentele survenite pe teritoriul lor, să nu aplice dispoziția de la primul paragraf, în cazul și în măsura în care victima poate obține despăgubirea prejudiciului său de la un organism de asigurări sociale.

(2) În cazul unor vehicule furate sau obținute prin violență, statele membre pot decide că organismul prevăzut la articolul 1 alineatul (4) va interveni în locul asigurătorului, în condițiile definite la alineatul (1) din prezentul articol; în cazul în care vehiculul se află de obicei pe teritoriul unui alt stat membru, organismul în cauză nu poate avea nici un fel de pretenții față de alt organism din statul membru respectiv.

Statele membre care, în cazul vehiculelor furate sau obținute prin violență, prevăd plata de despăgubiri de către organismul menționat la articolul 1 alineatul (4), pot stabili pentru pagubele materiale o franciză de maximum 250 ECU, care să fie suportată de către victimă.

Articolul 3

Membrii familiei asiguratului, conducătorului auto sau oricărei alte persoane a cărei răspundere civilă este angajată într-un accident și acoperită de asigurarea prevăzută la articolul 1 alineatul (1), nu sunt excluși, datorită acestei legături de rudenie, de la beneficiul asigurării pentru vătămările lor corporale.

Articolul 4

La articolul 1 alineatul (4) din Directiva 72/166/CEE, prima liniuță se înlocuiește cu următoarele:

„— teritoriul statului al cărui vehicul poartă o plăcuță de înmatriculare, sau”.

Articolul 5

(1) Statele membre își modifică dispozițiile de drept intern pentru a se conforma prezentei directive până la 31 decembrie 1987 cel târziu. Statele membre notifică de îndată Comisia în legătură cu aceste modificări.

(2) Dispozițiile astfel modificate se aplică până la 31 decembrie 1988 cel târziu.

(3) Prin derogare de la alineatul (2):

(a) Republica Elenă dispune de un termen de până la 31 decembrie 1995 pentru a mări sumele de garanție până la valorile prevăzute la articolul 1 alineatul (2). În cazul în care se folosește de această posibilitate, sumele de garanție trebuie, în raport cu sumele prevăzute la articolul sus-menționat, să atingă:

— un procent mai mare de 16 % până la 31 decembrie 1988 cel târziu,

— un procent de 31 % până la 31 decembrie 1992 cel târziu;

(b) celelalte state membre dispun de un termen mergând până la 31 decembrie 1990 pentru a mări sumele de garanție până la valorile prevăzute la articolul 1 alineatul (2). Statele membre care se folosesc de această posibilitate trebuie, în termenul prevăzut la alineatul (1), să suplimenteze garanțiile cu cel puțin jumătate din diferența între valoarea garanției în vigoare la 1 ianuarie 1984 și valorile specificate la articolul 1 alineatul (2).

(4) Prin derogare de la alineatul (2):

(a) Republica Italiană poate să prevadă ca franciza prevăzută la articolul 1 alineatul (4) paragraful (5) să se ridice la 1 000 ECU până la 31 decembrie 1990;

(b) Republica Elenă și Irlanda pot prevedea ca:

— intervenția organismului prevăzut la articolul 1 alineatul (4) pentru compensarea pagubelor materiale să fie exclusă până la 31 decembrie 1992;

— franciza prevăzută la articolul 1 alineatul (4) al cincilea paragraf și franciza prevăzută la articolul 2 alineatul (2) al doilea paragraf se ridică la 1 500 ECU până la 31 decembrie 1995.

Articolul 6

(1) Comisia prezintă Consiliului, până la 31 decembrie 1989 cel mai târziu, un raport asupra situației în statele membre care

beneficiază de măsurile tranzitorii prevăzute la articolul 5 alineatul (3) litera (a) și alineatul (4) litera (b) și prezintă, după caz, propuneri de revizuire a acestor măsuri, ținând seama de evoluția situației.

(2) Comisia prezintă Consiliului, în termen de până la 31 decembrie 1993, un raport asupra stadiului de aplicare a prezentei directive și îi prezintă, după caz, propuneri, în special în ceea ce privește adaptarea sumelor prevăzute la articolul 1 alineatele (2) și (4).

Articolul 7

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 30 decembrie 1983.

Pentru Consiliu

Președintele

G. VARFIS